

Abstrakt

Obchodní vztahy mezi Japonskem a Evropskou Unií prošly od konce druhé světové války dynamickým vývojem, který po dlouhá desetiletí nepřinesly žádané výsledky. Většina jednání, která se během 60 let po válce uskutečnila, ztroskotala na požadavcích a podmínkách obou stran, ze kterých nechtěly ustoupit. Právě v případě Japonska zde vždy působil problém v ochranářské politice domácího trhu, snížené konkurenceschopnosti zahraničních firem a ochrana domácích produktů skrze vysoká cla, která vždy bránila v dosažení potenciálu, který vzájemný obchod nabízel. V roce 2012 po nástupu nové vlády strany LDP se japonský postoj změnil a premiér Šinzó Abe započal vyjednávání s Evropskou Unií ohledně nové obchodní spolupráce. Tato jednání byla součástí Abeho plánu na obnovu japonské ekonomiky, která se nacházela v recesi po špatné ekonomické strategii v 80. letech a světových finančních krizích následovaných jadernou katastrofou ve Fukušimě v roce 2011. Jako odpověď představil Abe tzv. tři šipky – soubor domácích a zahraničních ekonomických opatření s cílem nastartovat japonskou ekonomiku. Jednání s EU pak probíhala společně s dalšími zeměmi, nicméně tato obchodní setkání se řadila vzhledem ke společné obchodní historii a možnosti ekonomického růstu na obou stranách mezi ta nejdůležitější i z pohledu světového obchodu. Dohoda o hospodářském partnerství (EPA) pak vstoupila v platnost v roce 2019 a kromě největší zóny volného obchodu představila ambiciózní plán na zlepšení vzájemného obchodu, který mj. zahrnuje postupné zrušení cel nebo lehčí možnost investic.